

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕΝ

Στέφανος

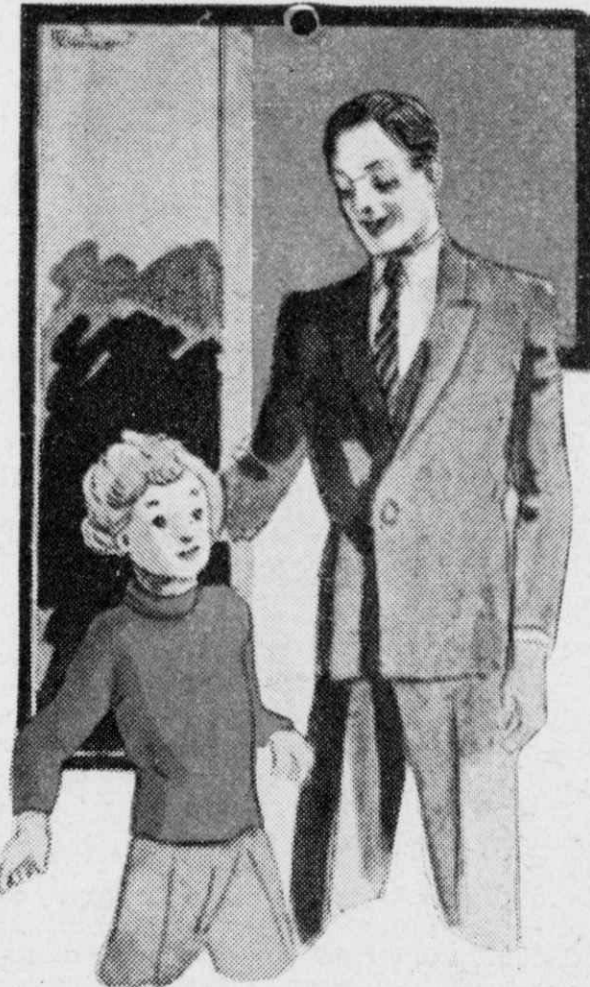
Αγίασμα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ ὠραιότητα καὶ νεαρὰ χήρα Μαργαρίτα ντὲ Μέλτ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγάλη κι' ἐπικίνδυνη ἀρρώστεια, περνάει εὐτυχισμένες καὶ γλυκὲς ἡμέρες στὴν ἐξοχικὴ τῆς Ἑπαυλὶ, μαζὺ μὲ τὸ παιδάκι τῆς τὸ Γκαστόν, τὴ μητέρα τῆς κ. ντ' Ἀρζάκ καὶ τὸ νεαρὸ ἐξάδελφό τῆς Στέφανο ντ' Ἀρζάκ. Ὁ Στέφανος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ παιδάκι ἀγαπᾶ τὴ Μαργαρίτα κι' εἶχε φύγει ἀπ' τὴ Γαλλία γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο πού τοῦ εἶχε προκαλέσει ὁ γάμος τῆς, εἶνε, τώρα ἀρραβωνιασμένος μαζὺ τῆς. Ὁ γάμος τοὺς ἔχει ἀποφασισθῆ νὰ γίνῃ μόλις ἡ Μαργαρίτα ἀναρρώσῃ ἐντελῶς καὶ μπορέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι. Ὡστόσο, παρ' ὅλ' αὐτὰ, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπῃ τῆς Μαργαρίτας, εἶνε στιγμὲς πού ὁ ἐρωτευμένος νέος αἰσθάνεται νὰ τὸν βασανίζουν κακὰ προαισθήματα... Μιὰ μέρα, ἕνας λύκος λυσοσασμένος κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὰ περὶχωρα τῆς ἐπαύλεως κι' ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαργαρίτας, τοῦ μικροῦ Γκαστόν, πού ὡς ἐκ θαύματος σώζεται χάρις στὴν ἐπέμβασι ἑνὸς κομποῦ καὶ ὠραίου κυνηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως κατόπιν ἐξαφανίζεται χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς ποῖος εἶνε. Ἡ Μαργαρίτα αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμό γιὰ τὸν ἀγνωστο αὐτὸ κυνηγὸ καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Ἐτσι στὸ τέλος μαθαίνει ὅτι εἶνε ὁ κόμης Ροβέρτος ντὲ λά Φρεσναί, ἕνας ἀπ' τοὺς ὠραιότερους, τοὺς πνευματωδέστερους καὶ πλουσιωτέρους Παρισινούς, περίφημος γιὰ τὶς κατακτήσεις του, ὁ ὁποῖος φιλοξενεῖται στὴ γειτονικὴ Ἑπαυλὶ τῆς δουκίσσης ντὲ Μπελλεγκάρντ κι' ὁ ὁποῖος συνδέεται ἐρωτικά μὲ τὴν ὠραιότητα δούκισσα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ Μαργαρίτα μαζὺ μὲ τὴν μητέρα τῆς πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ δούκισσα κι' ἐκεῖ συναντᾶ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Ροβέρτο. Ἡ γοητεία πού ἐξασκεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐπάνω τῆς εἶνε ἀκατανίκητη. Μὰ ἡ Μαργαρίτα, πού εἶνε πολὺ ἠθικὴ γυναίκα κατὰ θάθος, προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ τὸ καινούργιο αὐτὸ σῆσθμά τῆς, καὶ νὰ μείνῃ πιστὴ στὸ μνηστῆρα τῆς Στέφανο. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἐτῶν εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζὺ τῆς κι' ἔχει θέσει ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ τὴν κάνῃ σύζυγό του. Αὐτὸς, ἀψηφώντας τὰ ἐμπόδια, μὴ λογαριάζοντας τὸν ἀρραβῶνα τῆς μὲ τὸ Στέφανο, καταστράνει δλόκληρο στρατηγικὸ σχέδιο γιὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ καὶ μὲ διάφορες δυσκολίες πού δημιουργεῖ ὁ ἴδιος, συντελεῖ στὴν ἀναβολὴ τῶν γάμων τῆς. Συγχρόνως φροντίζει νὰ τὴν συναντᾶ σὲ διάφορα κοσμικὰ σαλόνια καὶ κάθε φορὰ πού τὴν βλέπει, τόσο περισσότερο ἡ Μαργαρίτα ταραζέται καὶ γοητεύεται. Ἐν τούτοις, ἡ νέα γυναίκα ἐξακολουθεῖ ν' ἀμύνεται μὲ κάθε τρόπο ἐναντίον τοῦ ἐρωτος πού φουντώνει μέσα στὴν καρδιά τῆς. Φτάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ διατάξῃ νὰ κλείσουν τὴν πόρτα τῆς στὸ Ροβέρτο. Ἐντωμεταξὺ, τόσο ἡ μητέρα τῆς Μαργαρίτας, ὅσο κι' ὁ μνηστῆρ τῆς, ἀντιλαμβάνονται τὰ πάντα. Ἡ πρώτη, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Ροβέρτου στὴν κόρη τῆς, φροντίζει καὶ συγκεντρώνει τὶς χειρότερες πληροφορίες γι' αὐτόν. Ὁ δεύτερος, συντετριμμένος, ἀπελπισμένος, δὲν ἀμύνεται καθόλου κι' ἀφήνει τὰ πράγματα νὰ τραθήξουν τὸ μοιραῖο τοὺς δρόμο. Ἐπίσης ἀπελπισμένη εἶνε καὶ ἡ δούκισσα ντὲ Μπελλεγκάρντ, ἡ ὁποία λατρεῖ τὸ Ροβέρτο καὶ στὴν ὁποία ἐκεῖνος δὲν διστάζει νὰ ἐξομολογήσῃ τὸ πάθος του γιὰ τὴ Μαργαρίτα.

I

Ἡ δούκισσα ντὲ Μπελλεγκάρντ ἄρρειε ἄλλοτε πολὺ στὸ Ροβέρτο, ὄχι μόνο λόγω τῆς μεγάλης καλλονῆς τῆς, ἀλλὰ καὶ λόγω τῆς ἀρετῆς τῆς καὶ τῆς ἀγάπης πού ἔτρεφε πρὸς τὸ σύζυγό τῆς. Ἀπὸ τότε ὅμως πού ἀπάτησε τὸν ἀγαπημένο αὐτὸ σύζυγο πρὸς χάριν τοῦ ἔχασε στὰ μάτια του κάθε γόητρο. Κα-

Ἐβαλε τὸ χέρι του στὸ σγουρόμαλλο κεφάλι τοῦ παιδιοῦ...

τέθηκε ἀπὸ τὴν περιωπὴ τῆς κι' ἀνακατεύθηκε μὲ τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν συνηθισμένων γυναικῶν, πού μπορεῖ νὰ τὶς ἐγκαταλείψῃ κανεὶς ὅποια ὦρα θέλει, χωρὶς νὰ προκληθῇ ὁ παραμικρὸς θόρυβος, γιὰτὶ μποροῦν νὰ παρηγορηθοῦν εὐκολα. Ἐν τούτοις ὁ εὐγενικὸς κι' ἀξιοπρεπὴς τῆς τρόπος κι' ἡ συμπάθεια μὲ τὴν ὁποία ἄκουσε τὶς ὁμολογίες του, τὴν ἀνύψωσαν καὶ πάλι στὴν ἐκτίμησι τοῦ Ροβέρτου, κι' ἂν ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴ Μαργαρίτα ἦταν μιὰ συνηθισμένη ἀγάπη, θὰ τὴν θυσίαζε ἀσφαλῶς πρὸς χάριν τῆς...

Ἀλλὰ, δυστυχῶς γιὰ τὴ δούκισσα, ἡ Μαργαρίτα δὲν ἦταν μόνο ἡ ὠραιότητα γυναίκα, τῆς ὁποίας ἡ κατάκτησις θὰ τὸν κολάκευε. Ἦταν ἡ γυναίκα τῶν ὀνείρων του, ἡ γυναίκα μὲ τὴν ὁποία ἐπιθυμοῦσε νὰ περάσῃ τὴ ζωὴ του, ἡ γυναίκα πού ἤθελε νὰ παντρευτῇ.

— Ἄν δὲν τὴν παντρευτῶ, σκεφτόταν, δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ...

.....

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ροβέρτος συνάντησε στὸ σαλόνι κάποιας θείας του, τῆς κ. ντ' Ἀρζάκ, τὴ μητέρα τῆς Μαργαρίτας. Τὴ χαιρέτησε, ἀλλὰ ἐκείνη προσποιήθηκε ὅτι δὲν τὸν εἶδε καὶ τοῦ γύρισε τὰ νῶτα.

— Τώρα, σκέφτηκε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ δὲν θὰ τολμήσῃ πειὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κόρη μου.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ τὸν εἰρωνεύεται πλαγίως σὲ κάποια συντροφιά. Ὁ Ροβέρτος καθόταν κοντὰ στὸ τζάκι καὶ τὴν ἄκουγε χωρὶς νὰ λήξῃ λέξι. Τότε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ, θέλοντας νὰ δῇ τὴν ἐκφρασί του, ὕψωσε τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν κύτταξε... Ὡ λύσσα! Τὸ τέρας τὴν κύτταζε μ' ἀγγελικὴ ἀγαθότητα... Εἶχε ὕφος γλυκὸ καὶ πρόσχαρο καὶ τὰ μάτια του φαινότανσαν σὰν νὰ λένε: «Μὲ φοβάσθε... Ἄρα εἶνε δυνατόν νὰ γίνω γαμπρὸς σας...»

Σὲ δυὸ-τρὶς μέρες πάλι ὁ Ροβέρτος συνάντησε στὸ δρόμο τὸ Στέφανο. Ὁ μνηστῆρ τῆς Μαργαρίτας μόλις τὸν εἶδε, ἔγινε κατάχλωμος, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Ροβέρτος τὸν χαιρέτησε μ' εὐγένεια, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ του μὲ μιὰ περιήφανη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

— Ὠραῖα! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Ροβέρτος. Νὰ δυὸ ἄνθρωποι πού μ' ἐνθαρρύνουν!

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέγαρο τῆς Μαργαρίτας γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Ἐκεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή πού εἶχε δώσει ἡ ἴδια, τοῦ εἶπαν πὼς εἶχε θγῆ ἔξω, ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἱκαστόν, ὁ ὁποῖος ἔτυχε τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ θρίσκει στὸν ἀντιθάλαμο, μόλις τὸν εἶδε τοῦ φώναξε μὲ χαρὰ:

— Μὴν τοὺς πιστεύετε... Ἡ μαμὰ εἶν' ἐδῶ... Πάω νὰ τὴν εἰδοποιήσω!

Καὶ, τρέχοντας πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς μητέρας του, τῆς φώναξε:

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, μαμὰ, ὅτι γιὰ τὸν κ. Ροβέρτο εἰσαστε ἐδῶ;

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα χωρὶς νὰ θέλῃ.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιλοῦσε σὰν μητέρα. Ὅταν ὁ Γκαστόν ἦταν μπροστὰ, δὲν ἔβλεπε πειὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Ροβέρτου παρὰ μόνο τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε σώσει τὸ μοναδικὸ τῆς παιδί.

Ἐτσι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ὁ Ροβέρτος ἔμπαινε κι' αὐτὸς μέσα. Ἀμέσως ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπε:

— Αὐτὸς τοῦλάχιστον δὲν εἶνε ἐχθρὸς μου... Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Γκαστόν, ὅτι ἂν μὲ προσβάλλῃ κανεὶς, θὰ μὲ ὑπε-

ρασπιστής;

— "Ω! ναι... Σας υπερασπίζομαι πολύ! άπάντησε μ' άφέλεια ο μικρός.

— "Ωστε με προσβάλλουν κιόλας; έκανε ο Ροβέρτος χαμογελώντας. Και ποιός με προσβάλλει περισσότερο;

Ο μικρός Γκαστόν έτοιμαζότανε ν' άπαντήσει, αλλά ή μητέρα του, μ' ένα αυστηρό βλέμμα, του έδειξε την πόρτα. Άμέσως όμως μετανόησε και τον προσκάλεσε πάλι κοντά της, γιατί δεν ήθελε νά μείνη μόνη με το Ροβέρτο. Άλλά την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε ο παιδαγωγός του κ. Μπερτόλ και τον έπηρε γιατί ήταν ή ώρα του μαθηματος.

"Έτσι ο Ροβέρτος κ' ή Μαργαρίτα έμειναν μόνοι.

— "Υπέθετα πώς είχατε φύγει για την Ιταλία, είπε ή Μαργαρίτα, πού την τάραζε ο τρόπος με τον οποίο την κύτταζε ο Ροβέρτος.

— "Ανέβαλα και πάλι την αναχώρησί μου, της άπάντησε εκείνος. Δεν μπορώ ν' άποφασίσω νά σας έγκαταλείψω...

— "Α! Τότε θα σας βοηθήσω εγώ! είπε ή Μαργαρίτα, προσπαθώντας νά γελήσει.

— Τίποτε εύκολότερο για σας... Με μιά λέξι σας μπορείτε νά με διώξετε, αλλά, όσο δεν τη λέτε τη λέξι αυτή, εγώ θα μένω... Τί νά σας πώ;... "Εγώ δεν είχα πειά καμμιά έλπίδα και θα είχα φύγει πρό ήμερών για την Ιταλία άπογοητευμένος... Δεν φταίω όμως εγώ, αν μ' έκαναν νά έλπισω...

Η Μαργαρίτα, νομίζοντας ότι άφωρούσε την ίδια ο ύπαινωγμός αυτός, έκανε μιά κίνηση άγανακτήσεως, πού φάνέρωνε την προσβεβλημένη της υπερηφάνεια. Μά ο Ροβέρτος έσπευσε νά της άπαντήσει:

— "Όχι, δεν μου δώσατε σείς, κυρία, έλπίδες... Άπεναντίας σείς με άποθαρρύννατε όσο μπορούσατε... Μιλώ για τους δικούς σας... Φαίνονται τόσο ανήσυχοι και τόσο ταραγμένοι άπό την παρουσία μου, ώστε μου έμπνέουν, χωρίς νά θέλουν βέβαια, μερικές σκέψεις πού με μεθάνε άπό εύτυχία... Αυτοί σας ξέρουν καλύτερα άπό μένα κι' άφοι τους τρομάζω τόσο, αυτό σημαίνει ότι δεν είμαι έντελώς άκίνδυνος... "Αν δεν υπήρχε ο φόβος αυτός, τότε πώς εξηγείται το τρομερό μίσος πού δείχνει για μένα ή κυρία μητέρα σας;... Το μίσος αυτό είναι μιά εύχάριστη ένδειξις... Τί έκανα για νά γίνω αξιος αυτού;... Για ποιο έγκλημα έχει νά με κατηγορήσει;... "Έσωσα τη ζωή του έγγονου της... Τόν γλύτωσα άπό το στόμα του λύκου... Δεν υπάρχει στην περίπτωση αυτή κακία... "Αν παρέδιδα το παιδί σας στο λύκο, ή αν ήμουν ο λύκος ο ίδιος, ή κυρία μητέρα σας δεν θα με άποστρεφόταν περισσότερο... Σε τί ν' άποδώσω την όργη αυτού του προσώπου πού σας λατρεύει έναντίον μου, πού σας αγαπώ... Δεν βλέπω παρά μιά ζηλοτυπία πού με τιμώ και μ' ένθαρρύνει... "Η μητέρα σας άναγνωρίζει ήναν άντίζηλο σ' έμένα, στην τρυφερότητά της για σας κι' έχει δικήν...

— "Απατάσθε! τον διέκοψε ή Μαργαρίτα, ώργισμένη άπό τις λογικές παρατηρήσεις του. "Η μητέρα μου δεν μισεί όσους με αγαπάνε... Παράδειγμα ο μνηστήρ μου κ. ντ' Αρζάκ. Τόν συμπαθεί βαθύτατα και δεν νοιώθει γι' αυτόν καμμιά ζηλοτυπία...

"Η νέα γυναίκα νόμισε πώς έδωσε με την άπάντησί της αυτή ένα μάθημα εύπρεπείας στο Ροβέρτο. "Εκείνος όμως έσπευσε ν' άπαντήσει:

— "Ω! το πιστεύω ότι ή κυρία μητέρα σας δεν είναι ζηλότυπη γι' αυτόν. "Ο κ. ντ' Αρζάκ σας αγαπάει σαν δούλος κι' έτσι δεν της άφαιρεί τίποτε άπό την έξουσία της σε σας... Θα κάνη ό,τι θέλετε και επειδή έχετε τις ίδιες έπιθυμίες, είναι ήσυχη... Θα μείνετε πάντοτε υπό την έξουσία της. "Η δεσποτική άγάπη της για σας και ο ύποτακτικός έρωσ του Στεφάνου ταιριάζουν θαυμάσια. Συνεταιρίστηκαν κ' οί

δύο τους για νά σας αγαπούν. Άλλά σε μένα μαντεύει έξουσία κι' άντιζηλία μεγαλύτερη άπ' την δική της... Καταλαβαίνει ότι αν μου έπιτρέψετε νά σας αγαπήσω, θα σας αγαπήσω σαν άπόλυτος κύριος...

Τις τελευταίες αυτές λέξεις τις πρόφερε με σεβασμό, αλλά το βλέμμα του προκάλεσε τρόμο στη Μαργαρίτα.

— "Ω Θεέ μου! είπε κάνοντας ό τι βήχει. Πόσο θα φοβώμουν αν μ' αγαπούσαν έτσι!...

— Νομίζετε; "Αν αυτό είναι αλήθεια, σημαίνει ότι δεν ξέρετε ν' αγαπηθήτε...

— Καθένας αγαπά με τον τρόπο του.

— "Όχι! τη διέκοψε ο Ροβέρτος. Φαντάζεστε λοιπόν ότι ο κ. ντ' Αρζάκ σας αγαπά;

— Ναι, και μ' αγαπάει όπως θέλω ν' αγαπιέμαι! άπάντησε ή Μαργαρίτα με κάποια κακεντρέχεια.

— Βέβαια, παραδέχομαι ότι είναι άφωσιωμένος έντελώς σε σας... Άλλά αυτό, έπιτρέψατέ μου νά σας πώ, δεν είναι έρωσ.

"Η Μαργαρίτα φάνηκε σαν νά δυσαρεστηθήκε άπό τά λόγια του αυτά.

"Ο Ροβέρτος το άντελήφθη αυτό και, δίνοντας έναν άστείο τόνο στα λόγια του, έξακολούθησε:

— Βέβαια... Βέβαια... "Ο Στέφανος είναι ικανός νά κάνη κάθε καλή κι' εύγενική πράξι για σας... "Ενώ εγώ μόνο κακό μπορώ νά σας κάνω... αλλά θα το κάνω με πάθος, με

παραφορά... Αυτός σας αγαπάει για σας, ενώ εγώ θα σας αγαπάω για τον έαυτό μου... Παραδείγματος χάριν, αυτός μπορεί νά ριχτή στη φωτιά για σας, ενώ εγώ μπορώ νά σας ρίξω στη φωτιά άπό την άγάπη μου... Αυτός θα προτιμήσει νά πεθάνη παρά νά σας δη νά ύποφέρειτε, παρά νά σας προξενήση έστω και την έλαχίστη θλίψη... "Ενώ εγώ, αν σας ζηλοτυπούσα ή αν ήμουν δυσαρεστημένος άπό σας, θα σας έκανα φρικώδεις σκηνές και, άντι νά αισθανθώ τον παραμικρό οίκτο, θα σας έβλεπα με χαρά νά ύποφέρετε και νά θρηνήτε... Κι' αυτό, γιατί εγώ σας αγαπώ, ενώ εκείνος δεν σας αγαπά... "Όχι, το αίσθημα πού νοιώθει για σας δεν είναι έρωσ...

— Τί είναι λοιπόν;

— "Υπερβολική εκτίμησις... Πιστέψατέ με. Οί εύγενικοί και γενναίοι άνθρωποι σαν το Στέφανο δεν ξέρουν ν' αγαπούν... Ξέρουν μόνο νά θυσιάζονται!... "Όταν δε κανένας θυσιαστή, όλα τελειώνουν άμέσως... σας ξεχνάει... "Ενώ,

όταν σας βασανίζει, σας θυμάται... Για νά σας αγαπάη κανείς καλά, πρέπει νά είναι κακός... Οί καλοί χαρακτήρες δεν αξίζουν καθόλου στον έρωτα...

— Στόν έρωτα, έστω... είπε ή Μαργαρίτα, αλλά στην οικογενειακή ζωή; Ποτέ δεν ώνειροπόλησα για σύζυγό μου ένα τέτοιο τύραννο, του οποίου ή χαρά θα ήταν νά βασανίζει τη ζωή μου...

— Πιθανόν νά μη τον ώνειροπολήσατε... Άλλά αν ύπάρχη, θα κάνετε πολύ άσχημα νά μη τον διαλέξετε...

— Κι' αν ύπάρχη, δεν τον ξέρω! έκανε με ξηρό τόνο ή Μαργαρίτα.

— Άλήθεια; είπε ο κ. ντ' Αρζάκ, με πολύ γλυκό και παραπονετικό τόνο. Δεν συναντήσατε ποτέ ένα βλέμμα πού νά τραβάη το δικό σας με μιά άκατανίκητη δύναμι και δεν αισθανθήκατε στη δύναμι αυτή το νόμο, ή, έστω, την τυραννία του έρωτος;... Άπαντήστε μου ειλικρινώς: Το συναντήσατε ποτέ το βλέμμα αυτό; Ναι ή όχι;

"Η Μαργαρίτα δεν τόλμησε νά πη όχι. Καθώς της μιλούσε ο Ροβέρτος, είχε ξανασυναντήσει στα μάτια του το βλέμμα εκείνο πού τόσο την είχε γοητεύσει... Και δεν μπορούσε ν' άρνηθι ότι ύφιστατο τη γοητεία του...

"Η δυστυχισμένη νέα!... Μιά άπερίγραπτη άγωνία τη βασάνιζε... Αισθανόταν για το Ροβέρτο έρωτα συγχρόνως και μίσος...

(Άκολουθεί)

"Η Μαργαρίτα είδε πίσω της τον Στέφανο...